

ת"פ 7456/03/22 - מדינת ישראל נגד עמית רובשקין

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 7456-03-22 מדינת ישראל נ' רובשקין(עציר)
ואח'

לפני בעניין:	כבוד השופטת דנה כהן-לקח המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דולי מזעל (פמ"י)
נגד הנאשם		עמית רובשקין ע"י ב"כ עו"ד אלון בן זיו

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע במסגרת הכרעת דין מנומקת מיום 14.5.2023 והכרעת דין משלימה מיום 11.9.2023, בשלוש עבירות כדלקמן: ניסיון שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק); כניסה והתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע פשע לפי סעיף 406(ב) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 וסעיף 382(א) לחוק. בהכרעת הדין נקבע לאחר שמיעת הוכחות, כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום כדלקמן:

ביום 2.1.2022 בשעה 08:45 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם ביחד עם אודי ביטון (להלן גם: אודי) לביתם של המתלוננים שהם בני זוג נשואים המתגוררים בבית שמש. הנאשם ואודי דפקו בדלת. המתלוננת פתחה את הדלת והשניים אמרו לה בכזב כי הם חשמלאים שהגיעו בהזמנתה. המתלוננת השיבה כי לא הזמינה חשמלאים והחלה לסגור את הדלת. אז, הנאשם ואודי דחפו את הדלת והתפרצו לתוך הבית. בתוך כך, הנאשם הוציא חפץ שנחזה להיות אקדח (להלן גם: האקדח), הצמיד אותו לראשה של המתלוננת, ותפס בגרונה. הנאשם ואודי גררו את המתלוננת לסלון הבית, ודחפו אותה כך שנפלה על הרצפה תוך שאיימו עליה כי יהרגו אותה. המתלוננת החלה לצעוק לעזרה. בעקבות צעקות אלה המתלונן, שהוא בעלה של המתלוננת, עלה מהקומה התחתונה של הבית אל הסלון. כשהנאשם ואודי ראו את המתלונן הם צעקו לעברו: "איפה הכסף". המתלונן צעק לשניים ללכת מביתו. בתגובה לכך, הנאשם כיוון לעברו את האקדח ואיים עליו שיהרוג אותו. המתלונן ניגש לנאשם והוריד ממנו מסכת קורונה שהייתה עליו, בניסיון לצלמו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו. בעקבות כך, הנאשם היכה את המתלונן באמצעות אגרופים בחזה ובפנים שגרמו למתלונן ליפול על הרצפה, וכן איים עליו שוב כי יהרוג אותו. בשלב זה, אודי גרר את המתלוננת למטבח תוך שהוא מחזיק בצווארה ומקשה עליה לנשום. המתלונן התרומם מהרצפה ונכנס למטבח בעקבות אשתו. הנאשם רץ אחרי המתלונן למטבח, המתלונן ניסה לקחת את האקדח מידי הנאשם, והנאשם דחף את המתלונן והפילו על רצפת המטבח. כל אותה עת, אודי החזיק בצווארה של המתלוננת ולא שחררה. בשלב זה, לקחה המתלוננת מגב עץ שהיה במטבח,

וניסתה להכות באמצעותו בנאשם כדי שישחרר את בעלה, אולם אודי לקח את מגב העץ מידה של המתלוננת תוך שהוא מחזיק בצווארה באמצעות ידו. המתלוננת הצליחה לשלוח הודעה לשכניה באפליקציית "וואטסאפ" כי מתבצע שוד בביתה, ובעקבות כך אחד מהשניים לקח את מכשיר הטלפון מידה וזרק אותו. מעת לעת צעקו שני המתלוננים לעזרה. מסיבה שלא ידועה למאשימה, בשלב זה ובעת שהמתלוננים על רצפת המטבח, הנאשם ואודי ברחו מהבית. בעקבות המעשים האמורים, נגרמו למתלוננת שפשופים בצווארה ובגבה והיא סבלה מכאבי גב. למתלונן נגרמו שפשופים בידו ומכאוב בגופו.

2. המאשימה עתרה להגשת תסקיר נפגעי עבירה, ובקשתה התקבלה (החלטה מיום 24.5.2023). יוער כי גם לנאשם ניתנה הזדמנות לעתור להגשת תסקיר בעניינו, אולם הוא סירב לכך (החלטות מימים 21.5.2023 ו-6.6.2023).

תסקיר נפגעי העבירה

3. מאחר שהמתלוננים הם בני זוג נשואים, שירות המבחן ראה להגיש תסקיר משותף לשניהם.

מטעמי צנעת הפרט לא אפרט את מלוא האמור בתסקיר. בתמצית בלבד אציין כי בני הזוג הם בני 59 ו-60, נשואים שנים ארוכות, ולהם ילדים בוגרים. שירות המבחן התרשם מתמונת נזק קשה כתוצאה מביצוע העבירות כלפי המתלוננים. בתסקיר צוין כי בני הזוג הותקפו בתוך ביתם הפרטי וחוו לראשונה בחייהם סכנה קיומית תוך תחושה של חוסר אונים ושל העדר יכולת להגן על עצמם ואחד על השני. כל אלה גרמו להם לטלטלה עזה שמשפיעה עד היום על רווחתם ועל תפקודם, לרבות קושי לחוש בטחון ומנוחה בביתם. מדבריהם של המתלוננים לפני שירות המבחן עלה שהפלישה הפתאומית לביתם, הפכה אותו ממרחב בטוח ל"שדה קרב", תוך שבני הזוג נותרו המומים ומבולבלים בהיותם נעדרי אמצעים להגן על עצמם, בין היתר נוכח פערי הכוחות ביניהם ובין הנאשם ושותפו.

המתלוננת תיארה שחוותה באירוע אימת מוות קשה. לאחר האירוע היא סבלה תקופה ממושכת מכאבים חזקים בגבה, ומאז האירוע היא חשה כי מרחב חייה הצטמצם. בעקבות האירוע המתלוננת נוטלת לסירוגין טיפול תרופתי הרגעי. גם המתלונן סיפר על כאבים בגופו לאחר האירוע. בתסקיר נכתב כי כל אחד מבני הזוג חווה טראומה נוספת כתוצאה מחשיפתו לפגיעה בבן זוגו, תוך שהדבר הקרין על הדינמיקה הזוגית ביניהם. שירות המבחן ציין בתסקיר כי הפגיעות הרגשיות ממשיכות ללוות את בני הזוג גם היום, וכי שני בני הזוג חווים תסמינים פוסט טראומטיים. כמו כן, לבני הזוג נגרם נזק כלכלי עקב רכישת ציוד מיגון לביתם על רקע החרדה שמלווה אותם מאז האירוע.

המלצת שירות המבחן היא לפסוק פיצוי כספי משמעותי לטובת בני הזוג, באמצעותו יוכלו להיטיב את מצבם בכל דרך שיבחרו.

ראיות נוספות לעונש

4. לצד תסקיר נפגעי העבירה, המאשימה הגישה במסגרת ראיותיה לעונש גם את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם. מעיון בו עולה כי לנאשם מספר הרשעות קודמות, בעיקר בעבירות אלימות. הרשעתו האחרונה של הנאשם

היא משנת 2020 בגין עבירות של תקיפה, אימים והיזק לרכוש במזיד שבוצעו בשנת 2018. בגין כך הנאשם ריצה בשעתו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, שכללו הפעלה של מאסרים מותנים קודמים. בגין ההרשעה הקודמת הנ"ל משנת 2020, תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר מותנה בן 6 חודשים בגין כל עבירת אלימות (ת"פ 11685-01-19). המאסר המותנה הנ"ל הוא בר הפעלה בתיק הנוכחי.

ההגנה לא הגישה ראיות לעונש מטעמה.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם וטענה למתחם עונש הולם שנע מ-3.5 עד 6 שנות מאסר בפועל. המאשימה עתרה להעמיד את עונשו של הנאשם בחלק העליון של המתחם הנטען, כך שיושת עליו עונש של 5.5 שנות מאסר בפועל. כמו כן, המאשימה עתרה להפעיל במצטבר את המאסר המותנה בן 6 החודשים שתלוי ועומד כנגד הנאשם, כך שסך הכל ייגזרו עליו 6 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה, קנס כספי, ופיצוי משמעותי לטובת המתלוננים.

6. מנגד, הסנגור הדגיש היבטים לקולא לטובת מרשו, וטען למתחם עונש הולם שנע מ-1 עד 3 שנות מאסר בפועל. הסנגור טען כי יש להעמיד את העונש בשליש המתחם הנטען, ולהשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הסנגור עתר להפעיל בחופף באופן מלא את המאסר המותנה בן 6 החודשים שתלוי ועומד כנגד מרשו.

7. הנאשם נשא דברים משלו בתום הטיעונים לעונש. הוא טען שהוא חף מפשע והעלה טענות ערעוריות באופיין כנגד הכרעת הדין. הנאשם הדגיש בדבריו כי לא נגרם למתלוננים נזק פיזי משמעותי ולא נלקח מהם רכוש כלשהו.

מתחם העונש ההולם

8. כידוע, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

9. **הערכים החברתיים שנפגעו** כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, הם הגנה על שלומם, ביטחונם ורכושם של המתלוננים. כמו כן, עסקינן במעשים שפוגעים בתחושת הביטחון האזרחית הכללית, נוכח הציפייה הטבעית של כל אדם בחברה להיות מוגן בתוך ביתו. עוצמת הפגיעה בערכים אלה הייתה ממשית בשים לב לגילם של המתלוננים (59-60); לביצוע העבירות בתוך ביתם שאמור להיות מקום מבצרים; לאלימות שהופעלה כלפיהם; ולנזקים שנגרמו למתלוננים ומלווים אותם עד היום כעולה מתסקיר נפגעי העבירה.

10. **נסיבות ביצוע העבירות** פורטו בפס' 1 לדבריי לעיל. לחומרא, ניתן להצביע על נסיבות הביצוע הבאות: (א)

לעבירות קדם תכנון, שכן הן בוצעו על-ידי הנאשם ביחד עם אדם נוסף (אודי), תוך שהשניים הציגו עצמם לפני המתלוננת ככזב כחשמלאים באופן שמצביע על כך שביצוע העבירות היה מעשה מחושב. כמו כן, הנאשם הצטייד בחפץ דמוי אקדח, באופן שמלמד אף הוא על תכנון מראש. (ב) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות היה משמעותי: הנאשם ביחד עם האחר (אודי) דחף את דלת הבית. הנאשם הוא שהוציא חפץ שנחזה להיות אקדח, הצמיד אותו לראשה של המתלוננת ותפס אותה בגרונה. כמו כן, הנאשם ביחד עם האחר גרר את המתלוננת לסלון ודחף אותה כך שנפלה על הרצפה. הנאשם ביחד עם האחר איים על המתלוננת שיהרוג אותה. כאשר המתלונן נכנס לסלון הבית, הנאשם היה מי שכיוון לעברו את החפץ דמוי האקדח ואיים כי יהרוג אותו. בהמשך, הנאשם היכה את המתלונן באגרופים בחזה ובפנים, הפילו לארץ, ואיים עליו שוב שיהרוג אותו. כאשר המתלונן נכנס למטבח בעקבות אשתו וניסה לקחת את החפץ דמוי האקדח מידי של הנאשם, הנאשם דחף את המתלונן ארצה. (ג) פער הכוחות בין הנאשם ובין המתלוננים היה משמעותי, הן מחמת הבדלי גיל (הנאשם בן 36 בעוד המתלוננים בני 59-60), והן מחמת הבהלה שאחזה במתלוננים במהלך האירוע נוכח ההתפרצות הפתאומית והאלימה לביתם והאיומים על חייהם. אמת, שני המתלוננים ניסו באומץ להגן על עצמם וכן אחד על השני מפני מעשיהם האלימים של הנאשם ושותפו. אולם חשוב לציין כי בניסיונות אלה לא היה כדי למעט מתחושותיהם הקשות של המתלוננים במהלך האירוע ואחריו. (ד) במישור הנזק - הנאשם ושותפו לא נטלו דבר מביתם של המתלוננים. כמו כן, החבלות הפיזיות שנגרמו למתלוננים לא היו ניכרות, במובן זה שלא נגרמה פגיעה פיזית שהצריכה טיפול רפואי, ואף לא נגרמה נכות פיזית. עם זאת, הנזק הרגשי שנגרם למתלוננים כתוצאה מביצוע העבירות הוא משמעותי ומלווה את המתלוננים עד היום כמפורט בתסקיר נפגעי העבירה (ראו: פס' 3 לדבריי לעיל). (ה) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות אף הוא ממשי, שכן האלימות הפיזית שהופעלה כנגד המתלוננים הייתה עלולה להתדרדר ולהחמיר את הנזקים שנגרמו. במזל לא הסתיים האירוע בפגיעות גוף ונפש קשות יותר. (ו) הסיבה לביצוע העבירות הייתה בצע כסף, כעולה מכך שהנאשם ושותפו צעקו לעבר המתלונן: "איפה הכסף?".

לקולא, ניתן לציין את נסיבות הביצוע כדלקמן: (א) האירוע נמשך דקות בודדות, והסתיים בכך שהנאשם ושותפו ברחו מהבית. (ב) כאמור, לא נלקח דבר מביתם של המתלוננים (מסיבה זו, הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון שוד ולא בעבירת שוד מושלמת). כמו כן, כפי שכבר צוין, עוצמת הפגיעה הפיזית במתלוננים לא הייתה גבוהה. (ג) הנאשם איים על המתלוננים באמצעות חפץ שנחזה להיות אקדח ולא באמצעות אקדח אמיתי, באופן שמשליך על פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם מן השימוש בחפץ האמור. לצד זאת, אני רואה להדגיש כי אקדח דמה גם הוא עלול להטיל אימה על נפגע עבירה. כבר נפסק כי: "הגם שמדובר באקדח צעצוע בלבד, אין בכך כדי להפחית את החרדה האוחזת בוודאי במי שחפץ שכזה מונף ומכוון לעברו" (ע"פ 5368/14 אברהם נ' מדינת ישראל, פס' 9 (8.9.2014)). במקרה דנן, המתלונן אמנם העיד במשפט כי במהלך האירוע הוא חשד שמדובר באקדח דמה (ראו: פס' 53 להכרעת הדין). עם זאת, המתלוננת לא ציינה דברים דומים בעדותה. בין כך ובין אחרת, שני המתלוננים חוו במהלך האירוע אלימות פיזית ואיומים על חייהם שגרמו להם לאימה ולחרדה.

11. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירת ניסיון שוד בנסיבות מחמירות, הוא מאסר 20 שנים. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע פשע, הוא מאסר 7 שנים. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, הוא מאסר 6 שנים.

באי כוח שני הצדדים הגישו לעיוני פסיקה בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת. בהתייחס לכך אעיר כי מנעד הענישה

בגין עבירות שוד או ניסיון שוד הוא רחב, והוא תלוי הקשר ונסיבות כגון: אופי האירוע (מתוכנן או אקראי), מידת התכנון והתחכום, מספר המשתתפים, מידת פגיעותו של הקורבן, מקום ביצוע העבירה, טיב האלימות ועוצמתה, שאלת השימוש בכלי נשק חם או קר, היקף הנזקים שנגרמו, ועוד.

באופן כללי אציין כי בית המשפט העליון עמד פעם אחר פעם על חומרתה של עבירת השוד, לרבות העבירה של ניסיון שוד, בהיותה מכוונת לנטילת רכוש בכוח הזרוע לצורך רווח כלכלי. בהתחשב בכך, ההלכה הפסוקה הדגישה את הצורך להחמיר בעונשו של מי שמבקש להשיג רווח כספי בדרך זו, וזאת בשים לב לפגיעה באנשים תמימים כמו גם בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור כולו. נפסק כי יש להחמיר בעונש אפילו במקרים בהם השוד או ניסיון השוד בוצעו ללא אלימות פיזית ממשית (ראו: ע"פ 9833/16 טלקר נ' מדינת ישראל (19.7.2017), פס' 8), קל וחומר כאשר הופעלה אלימות של ממש כלפי נפגעי העבירות כפי שארע במקרה דנן.

עובדה נוספת שמשליכה על בחינת הענישה הנוהגת, טמונה בכך שהנאשם ושותפו התפרצו לביתם של המתלוננים לצורך ביצוע ניסיון השוד. כבר נפסק כי: "...פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות...צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה...אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר...[ו]פוגעות במהות המתמצת באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה, פס' 8 (31.12.2008)). לכך יש להוסיף את החשש האינהרנטי הטמון בכל עבירת התפרצות לבית מגורים, מפני התדרדרות הדברים לכדי אירוע אלים שקשה לחזות את תוצאותיו בשל התפתחויות בלתי צפויות (ראו: ע"פ 6002/15 אבו סרייה נ' מדינת ישראל, פס' 14 (9.3.2016)).

על רקע כל אלה, הפסיקה ייחסה חומרה מיוחדת למקרים בהם עבירת השוד או ניסיון השוד בוצעה בתוך ביתו של אדם. נקבע כי ביצוע שוד ספונטני ברחוב הומה אדם, אין כמוהו כביצוע שוד או ניסיון שוד מתוכנן בתוך בית מגורים מאוכלס, בשעה שדייריו שוהים בו, וכי: "מבלי להפחית מחומרתן של עבירות דומות המתבצעות במרחב הציבורי, פגיעה באדם בין כתלי ביתו כאמור, קשה היא לאין שיעור" (ע"פ 945/18 סלאימה נ' מדינת ישראל, פס' 13 (14.1.2019)).

אוסף כי בית המשפט העליון הדגיש פעם אחר פעם את החומרה הטמונה בביצוע עבירות רכוש ואלימות כלפי אנשים בגיל מבוגר (ראו למשל: ע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל, פס' 7 (7.11.2012)). המתלוננים במקרה שלפניי הם בגילאים 59-60, כך שהם אינם קשישים או חסרי ישע. עם זאת, כפי שצוין לעיל, הנאשם ושותפו ניצלו לרעה את פער הגילאים ואת פערי הכוחות בינם ובין המתלוננים.

12. באופן קונקרטי יותר, ניתן להפנות לע"פ 1178/14 מדינת ישראל נ' מיכלאשוילי, פס' 7 (23.6.2014), שם נקבע מתחם עונש הולם שנע **מ-3 עד 6 שנות מאסר בפועל** בגין עבירת שוד בנסיבות מחמירות שבוצעה כלפי מוכר בחנות תכשיטים, תוך שימוש באקדח צעצוע. אעיר כי בניגוד לע"פ 1178/14 מיכלאשוילי הנ"ל, במקרה דנן עסקינן בעבירה של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות, ולא בעבירה מושלמת. עם זאת, במקרה דנן הצטרפה לעבירת ניסיון השוד בנסיבות מחמירות גם עבירה של התפרצות לבית מגורים, על החומרה המיוחדת הטמונה בכך כמוסבר לעיל. בהתחשב

בכך, המתחם שנקבע בע"פ 1178/14 מיכלאשוילי הנ"ל, עשוי להתאים לנסיבות המקרה דנן.

בע"פ 4949/15 מקדסי נ' מדינת ישראל (17.3.2016), אושר מתחם עונש הולם שנע **מ-3 עד 5 שנות מאסר בפועל** לגבי מבצע מרכזי של עבירת ניסיון שוד בנסיבות מחמירות בבית מגורים, תוך שימוש באקדח דמה. יוער כי באותו מקרה המערער ביחד עם שניים אחרים קשרו את ידיה של נפגעת העבירה והורו לה לשבת בשקט בחדר פנימי בדירה, בלא להכותה (ראו: שם, פס' 6 ופס' 11). זאת בשונה מהמקרה דנן שבו הנאשם ושותפו תקפו פיזית את המתלוננים ואיימו כי יהרגו אותם. לפיכך אני סבורה כי הרף העליון של המתחם במקרה דנן, ראוי שיהיה גבוה יותר ביחס לזה שאושר בע"פ 4949/15 מקדסי הנ"ל.

בנוסף ניתן להפנות לע"פ 8933/16 טלקר הנ"ל. באותה פרשה אושר מתחם עונש הולם שנע **מ-2 עד 5 שנות מאסר בפועל** בגין עבירות של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות וכן התפרצות למקום מגורים, תוך שימוש באקדח צעצוע. יוער כי בנסיבות אותה פרשה, המערער נכנס לביתה של נפגעת העבירה בגפו (שותפו המתין לו בחוץ), בלא שהופעלה אלימות פיזית כלשהי כלפי גופה של נפגעת העבירה. זאת, בניגוד לנסיבות המקרה דנן שבו הנאשם ושותפו תקפו באלימות את שני המתלוננים בתוך ביתם וכן איימו להורגם. לפיכך, אני בדעה לפיה מתחם העונש ההולם במקרה דנן ראוי שיהיה חמור יותר ביחס לזה שאושר בע"פ 8933/16 טלקר הנ"ל.

13. בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו, ובשים לב לערכים שנפגעו ולעוצמת הפגיעה בערכים אלה; נסיבות ביצוע העבירות; מדיניות הענישה הנוהגת; ועקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה - אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע **מ-3 עד 6 שנות מאסר בפועל**.

14. לא התבקשתי ואף לא מצאתי הצדקה לחרוג מהמתחם הנ"ל לקולא משיקולי שיקום, או לחומר משיקולי הגנה על שלום הציבור.

העונש המתאים

15. לצורך גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם שנקבע, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לחובת הנאשם, שקלתי את הנתונים הבאים: (א) הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה בגינם. אמנם, כפירה וניהול המשפט לא ייזקפו לחובת הנאשם. עם זאת, הנאשם אינו זכאי להקלה עונשית ביחס למי שהודה ונטל אחריות על מעשיו. בהתייחס לטיעוני הסנגור אציין כי העובדה שבמהלך ניהול ההוכחות בוצעה השלמת חקירה (ראו: פס' 4ג) (להכרעת הדין), אינה משנה מכך שהנאשם אינו זכאי להקלה עונשית לה זכאי מי שהתחרט על מעשיו ונטל אחריות עליהם. (ב) לנאשם מספר הרשעות קודמות בעבירות אלימות, אשר בגין חלקן הוא ריצה בעבר מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. כמו כן, כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה (ראו: פס' 4 לדבריי לעיל). כל אלה לא הרתיעו את הנאשם מלבצע את העבירות נושא התיק הנוכחי. (ג) המעשים בגינם הורשע הנאשם בתיק שלפניי, בוצעו חודשים ספורים בלבד לאחר שחרור הנאשם מהכלא בגין תיק קודם בו הורשע בעבירות אלימות. בחינת

התנהלותו של הנאשם לאורך השנים, מלמדת על מגמה של החמרה בטיב העבירות אותן הוא מבצע. (ד) אין לפני טענה לפיה הנאשם היה משולב בטיפול טרם מעצרו. אף אין לפני תסקיר שמלמד אחרת לגבי המצב היום, שכן הנאשם סירב להגשת תסקיר למרות הזדמנות שניתנה לו לכך.

לטובת הנאשם, שקלתי את טענות בא כוחו לפיהן במהלך תקופת מעצרו הנאשם פיתח סכרת והעלה משמעותית במשקלו. כמו כן, נמצאת לנגד עיני טענת הסנגור לפיה אביו ואחיו של הנאשם (להבדיל מאמו) אינם בקשר עמו, כך שהנאשם נעדר מעגלי תמיכה ממשיים. אוסיף כי הנאשם עצור מאז יום 21.2.2022, וכידוע תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

16. בטרם סיום, איחד מילים קצרות לסוגיית חלוף הזמן אליה התייחס הסנגור בטיעונו לעונש:

העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו בינואר 2022; כתב האישום הוגש במרץ 2022; והכרעת הדין המנומקת ניתנה במאי 2023. בתווך נשמעו הוכחות שבמהלכן נדרשה התדיינות ביחס להפרדת המשפט בעניינם של הנאשם ואודי ביטון שמלכתחילה הועמדו לדין יחדיו (ראו: פס' 3 להכרעת הדין). כמו כן, במהלך ניהול ההוכחות התבצעה השלמת חקירה, אשר לא היה בה כשלעצמה כדי להוביל להארכה ניכרת של שמיעת המשפט (ראו: פס' 4 להכרעת הדין). לא בכדי הסנגור אישר בהגינותו במסגרת טיעונו לעונש, כי שמיעת ההוכחות התנהלה ביעילות (פרוטוקול מיום 11.9.2023, עמ' 48, ש' 24). לצד זאת, הסנגור הביע מורת רוח מדחיית מועד הטיעונים לעונש לצורך הכנת תסקיר נפגעי עבירה. בחנתי את הדברים ולא מצאתי מקום לטרוניה בעניין. מלכתחילה הסנגור לא התנגד להגשת תסקיר נפגעי עבירה ובצדק, שהרי לנפגעי עבירה עומדת זכות להשמיע את קולם בהליך הפלילי. אמת, עדותם של שני המתלוננים נשמעה לפני במהלך ניהול ההוכחות. עם זאת, העדות האמורה נגעה בעיקרה לשלב קביעת האשמה. לא היה בה כדי לאיין את זכותם של המתלוננים כנפגעי עבירה, להביע את קולם גם בשלב גזירת הדין ביחס לפגיעה ולנזק שנגרמו להם כתוצאה מביצוע העבירות כלפיהם, וזאת באמצעות תסקיר נפגע עבירה לפי סעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. נכון הדבר שישנן דרכים נוספות לשילובם של נפגעי עבירה בשלב גזירת הדין, כגון באמצעות הצהרה בכתב לתביעה, או באמצעות שמיעת עדות נפגעי העבירה במסגרת הטיעונים לעונש. עם זאת, כבר נפסק כי: "...ישנה עדיפות לעריכת תסקיר על ידי שירות המבחן, בהיותו גורם מקצועי ומנוסה, על פני שיקוף הדברים בצורה בלתי אמצעית על ידי נפגע העבירה עצמו" (בג"צ 6968/23 פלוני נ' הרכב בימ"ש מחוזי ירושלים, פס' 30 (17.10.2023)). מסקנה זו מתחזקת בניסבות המקרה דנן, שכן שירות המבחן התרשם כי עצם המפגש שלו עם המתלוננים לצורך הכנת התסקיר, נתן למתלוננים תחושה של הכרה בפגיעה שנגרמה להם, וכן חוויה של נראות במסגרת ההליך המשפטי (תחילת עמ' 3 לתסקיר). אכן, שירות המבחן נזקק לאורכה לצורך הגשת תסקיר נפגעי העבירה, ומסיבה זו מועד שמיעת הטיעונים לעונש נדחה למשך מספר שבועות ביחס למועד המקורי. עם זאת, בסופה של דרך התסקיר הוגש תוך פחות מ-3 חודשים לאחר מתן ההחלטה שהורתה על הגשתו. אין מדובר בעיכוב לא סביר או בלתי מידתי בהליך הפלילי, מה גם שנפסק כי: "ככלל, המשקל שיש לייחס לזכותם של נפגעי עבירה להשמיע את קולם בשלב גזירת העונש...גבוה מהמשקל אותו יש לייחס לאינטרס של הנאשם שעונשו ייגזר עליו בהקדם..." (בג"צ 6968/23 פלוני הנ"ל, פס' 39).

למען שלמות התמונה אוסיף כי בעת מתן גזר דין זה, טרם ניתן גזר דין בעניין שותפו של הנאשם (אודי ביטון).

מסיבה זו לא מתעורר לפני הצורך לבחון את שיקול האחידות בענישה.

17. באיזון בין מכלול השיקולים עליהם הצבעתי לעיל, אני רואה למקם את עונשו של הנאשם מעל למחצית המתחם שנקבע, ולהשית עליו עונש של 58 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים שצופים פני עתיד.

18. אשר למאסר המותנה בן 6 חודשים שתלוי ועומד כנגד הנאשם והוא בר הפעלה בתיק הנוכחי (ת"פ 11685-01-19) - בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, הכלל הוא כי הפעלתו של מאסר מותנה תעשה במצטבר ולא בחופף, זולת אם מתקיימים טעמים שיירשמו להורות אחרת. בנסיבות המקרה דנן, לא מצאתי הצדקה לחרוג מן הכלל של ריצוי במצטבר.

19. בנוסף, אראה להטיל על הנאשם פיצוי כספי לטובת המתלוננים. אמנם, הנאשם לא נטל דבר מביתם של בני הזוג. עם זאת, כעולה מתסקיר נפגעי העבירה וכמפורט לעיל, מעשיו של הנאשם גרמו למתלוננים מכאוב פיזי, שפשופים בעור, וכן נזקים רגשיים משמעותיים שמלווים אותם עד היום, לרבות תסמינים פוסט טראומטיים. בנסיבות אלה, אני רואה לקבוע כי הנאשם ישלם למתלוננים פיצוי בסך 10,000 ₪. נוכח תקופת מאסרו של הנאשם, ראיתי לאפשר את תשלום הפיצוי לשיעורין ולהימנע מהשתת קנס כספי.

סוף דבר

20. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 58 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. המאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 11685-01-19 בבית משפט השלום בתל-אביב יפו, יופעל במצטבר באופן מלא לעונש שהוטל על הנאשם בפסקה א' לעיל.

סך הכל הנאשם ירצה 64 חודשי מאסר בפועל.

ג. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירות רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. פיצוי למתלוננים בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 4.2.2024

ובכל 4 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן למבוגרים, כמבוקש בסיום תסקיר נפגעי העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' חשוון תשפ"ד, 23 אוקטובר 2023, במעמד הצדדים.